

презъ това време — тамъ бѣше чудесно. Бѣха едни дни — първитѣ дни на май, когато и въ пустиня да си, ще ти е добре. Бухнали въ зелено хълмове, една пѣстра букова сѣнка изъ пжтекиѣ, въздухътъ сутринъ рано — сякашъ не го вдишвашъ, а пиешъ, вечеръ — славеи край рѣката, и скърцане на коли въ тъмното!.. Какво ще ти разправамъ!.. Толкова бѣше хубаво, че забравяхъ всичкитѣ дребни досади на всѣкидневния животъ въ това мѣсто!.. Другъ единъ недѣленъ день, излизайки отъ къщи, неочаквано, срещнахъ годеницата на покойния. Облечена въ черни, пребоядисани дрехи, съ парче крепъ около шията, въ тоя сиромашки трауръ, тя бѣше сега още по-прозрачна, и руситѣ ѝ коси грѣха още по-силно. Спрѣхъ за една-две минути, избѣбрихъ необходимитѣ съболезнования, и веднага заговорихъ за друго — не искахъ да я разтжавамъ повече. Споменахъ че скоро, скитайки изъ околността, съмъ миналъ близо до тѣхното село. Тя слушаше внимателно и свѣтлитѣ ѝ очи все така спокойно, и каточе безизразно гледаха направо. Като чу че съмъ миналъ близо до селото, усмихна се и каза съвсемъ просто: